

MARCH, Ausiàs (2000²): *Poesies*. A cura de Pere Bohigas. Edició revisada per Amadeu-J. Soberanas i Noemí Espinàs. Barcelona: Barcino, p. xii + 607 (Els Nostres Clàssics, Col·lecció B, 19). ISBN 84-7226-689-3.

La primera edició d'aquesta obra es va acabar el 1959: celebrava així el cinquè centenari de la mort d'Ausiàs March. Ara commemora el cinquè centenari de la seva naixença. Ho fa en un format més generós —en un sol volum, però ben relligat, s'hi encabeixen els cinc anteriors— i amb dos complements utilíssims. El primer és una bibliografia a cura de Joan Santanach i Vicent Martines, la millor fins ara: hi falta alguna raresa (el 1989 va aparèixer un segon volum de la traducció anglesa en vers inclosa a l'apartat 2.4.2) i algun estudi recent (com el publicat al vol. 8 de *Llengua & Literatura*, on es tracten les gloses marquianes d'Antonio de Lofrasso), però només és de doldre un cert oblit de la tradició hispànica que, des d'Otis Green, ha fet atenció a March. La segona gran novetat són unes concordances a cura d'Antoni Lara i Pozuelo, amb assessorament de Germà Colón: ja n'existien tres, però aquestes són a disposició de tothom (si s'adquireix el CD-ROM annex). Convé saludar, finalment, el breu apèndix d'estudis ordenats segons la poesia que comenten. La substància del volum remunta a la filologia del cercle de Pere Bohigas i Josep M. de Casacuberta, matisada en algun criteri d'edició (com ara la representació gràfica del timbre vocàlic en rima: p. vii). La revisió corregeix errors i incorpora altres esmenes, perceptibles per al lector avisat. Entre les dues celebracions marquianes, han vist la llum la important edició de Joan Ferraté (1979), sense notes, i la nova edició crítica a cura de Robert Archer (1997). Amb tot, no existeix, *stricto sensu*, una edició crítica que refaci amb exigències actuals la d'Amadeu Pagès (1912-14), val a dir que reconstrueixi la història del text marquà contemplant tots els seus estadis de transmissió, prèvia col·lació codicològica de totes les fonts, directes i indirectes. És un objectiu a mitjà termini. Mentrestant, convé anar amuntent notes d'aquelles que Gabriel Ferrater va agrair a Pere Bohigas «com una mina /d'hores de llapis i silló».